

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Frygt og Bæven

Citation: Kierkegaard, Søren: "Frygt og bæven", i Kierkegaard, Søren: *Frygt og bæven*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard02val-shoot-idm140578677435408/facsimile.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Frygt og bæven

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

III

Det var en aarlig Morgen, Abraham stod tidlig op; han kyssede Sara, den unge Moder, og Sara kyssede Isaak, hendes Lyst, hendes Glæde i alle Tider. Og Abraham reed tankefuld hen ad Veien, han tænkte paa Hagar og Sunnen, som han jog ud i Ørkenen. Han besteg Morjåbjerget, han drog Kniven.

Det var en stille Aften, da reed Abraham ene ud, og han reed til Morjåbjerget; han kastede sig paa sit Aasyn, han bad Gud at tilgive ham hans Synd, at han havde villet offere Isaak, at Faderen havde glemt sin Pligt mod Sønnen. Han reed oftere sin eensomme Vei, men han fandt ikke Rø. Han kunde ikke begribe, at det var en Synd, at han havde villet offere Gud det Bedste, han eiede, det, hvorfor han gjerne selv havde ladet sit Liv mange Gange; og hvis det var en Synd, hvis han ikke havde elsket Isaak saaledes, da kunde han ikke forstaa, at den kunde tilgives; thi hvilken Synd var forfærdeligere?

*
* *

Naar Barnet skal værnes fra, da er ei heller Moderen uden Sorg, at hun og Barnet mere og mere skilles ad; at Barnet, der først laa under hendes Hjerter, senere dog hvilede ved hendes Bryst, ikke skal være saa nær mere. Saa sørg de sammen den korte Sorg. Held den, der beholdt Barnet saa nær, og ikke behøvede at sørg mere!